

růží, takových, jaké měla ve svém erbu, ale protože je právě neměla kde vzít, musela je vyčarovat. Co je to však pro bílou paní?! Růže měly dlouhé stonky a spoustu trnů, ale paní Perchta buclatými prstíky všechny trny ulámala. Pak nadzdvihla každému chlapečkovi kudrnatou hlavu a pod polštář položila trnů zbavenou růži.

„Šššššš, teď přijdou polštářové sny,“ zašeptala bílá paní.

A skutečně! Nejdřív začali kluci čichat a natahovat do nosánek tu kouzelnou vůni a najednou všichni doširoka rozevřeli oči a posadili se.

Stěny dětského pokoje se totiž rozestoupily a zmizely, před jejich zraky se otevřel obrovský volný prostor, albatrosové s širokým rozpětím křídel jim z výšky důstojně mávali a rackové jim svým chechtáním připomínali chechtací pytlíky z prodejny s žertovnými předměty. Jejich palandy a postýlka se houpaly na vlnách jako bárky a vodní tříšť jim cákala na tváře chuť

